WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

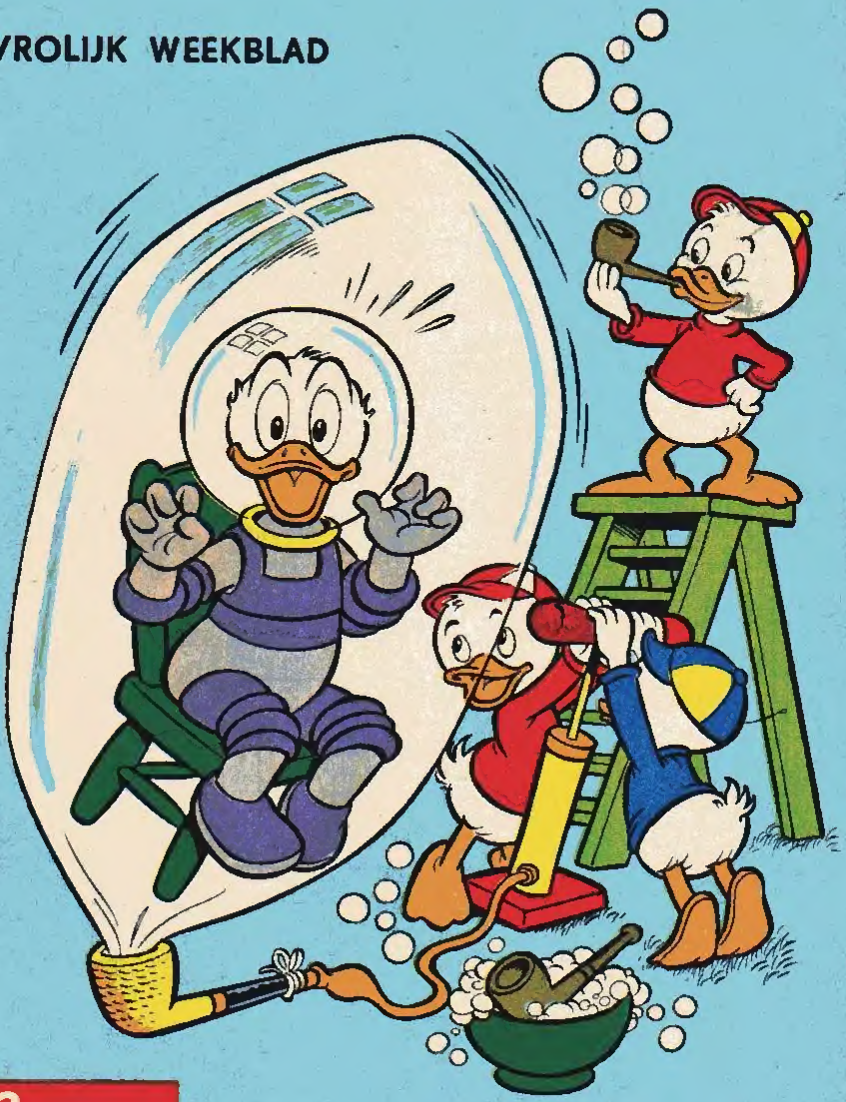

Nr. 43 23 OKT. 1965

„Ik weet niet hoe ik zonder jou nolt aan de overkant was gekomen!"

OOM DONALDS BRIEVENBUS

TINEKE SMIT, Groenlo. Zeg Ineke, als je in bed ligt, zoals je in je brief schreef, dan heb jij vast véél meer tijd om poëzie-album gedichtjes te bedenken dan ik! Doe je best maar!

DOUWE BERGSMA, Midlaren. Je vroeg om een strip van Hiawatha hè? Nou, je wens wordt meteen vervuld! Kijk maar eens verderop in de Donald Duck, dan kom je hem wel tegen!

GUUS HARTENDORF, Saatpoort. Jammer, Guus, dat je het stukje op pagina 2 mist. Maar weet je, de meeste lezers vinden het niet erg dat het weggebleven is en tja: meeste stemmen gelden . . .

P. HEYKOOP. Den Haag. Het was geen verrassing, het was zelfs waarschijnlijk een teleurstelling, want . . . nr. 40 is een heel gewoon nummer! Niet dat wij het beugijke felt vergeten waren . . . maar we vierden het „onder ons".

NELLY VAN DER VELDE, Dordrecht. De tijd die jij in bed moet liggen, Nelly, is te kort om je in het ziekenlijstje te zetten. Vóór je erin staat en vóór je post hebt gekregen, huppel je al weer vrolijk met twee hele knieën rond!

Vergeten jullie niet, duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: „OOM DONALDS BRIEVENBUS", als je schrijft naar Posthus 792, A'dam.

PRIJZEN

Eerste prijs: 'n horloge of een autoped naar keuze; tweede prijs voor jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 36 zijn:
1e prijs: Kinderen Barends, Sinte Lucijweg 26, **Steensel-N.B.**; 2e prijs: Bianca Blöte, Flamingostraat 14 I, **Amsterdam**; 3e prijs: Thea v. d. Schoor, **Rotterdam**; Jan Janssen, **Vlaardingen**; Tina Janssen, **Papenhoven-Ned. Limburg**; Jozien Kooyman, **Rijsoord**; Jacob v. d. Kruk, **Hanselersdijk**; Kinderen de Ruiter, **Heinenoord**; Sjaak v. Boven, **Kruiningen**; Hanneke Jellema, **Den Helder**; Rijan Zwart, **Kampen**; Ina Nijmeijer, **Veenoord-Dr.**; 4e prijs: Martin Kilian, **Utrecht**; Jan v. IJsseldijk, **Tilburg**; Jitze Ridder, **Hollum-Fr.**; Gijsje v. Gent, **Batenburg**; R. Deul, **Paramaribo-Suriname**; Pierre Heindijk, **Apeldoorn**; Elly Lenstra, **Kalenberg gem. Oldemarkt**; Hans Holthaus, **Arnhem**; Paulie Nagtegaal, **Stellendam**; Jan Geijen, **Maastricht**; Liedy Stienezen, **Doetinchem**; Hugo v. d. Veken, **Zwisdorf 521-Duitsland**; Gerda Vis, **Sommelsdijk**; Peter Eijben, **Zaandam**; Ina Vlot, **Bodegraven**; Rene Denisse, **Lepelstraat gem. Halsteren**; Nanda Veelenturf, **Zwammerdam**; Jan E. de Wilde, **Wirdum-Gr.**; Gea Bakker, **Enschede**; Gert Star, **Rijnsburg**.

De oplossing van prijsvraag nr. 41 is: **Potlood.**

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 42

Probeer jij deze kruiswoordpuzzel eens op te lossen. De woorden die je moet invullen, staan bij het kruiswoordfiguur getekend! De letter H betekent horizontaal (van links naar rechts) en de letter V betekent verticaal (van boven naar beneden) invullen.
Schrijf de woorden op een briefkaart en stuur deze vóór 28 oktober naar redactie DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de briefkaart en zet in de linkerbovenhoek:
„OPLOSSING Nr. 43", en daaronder wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

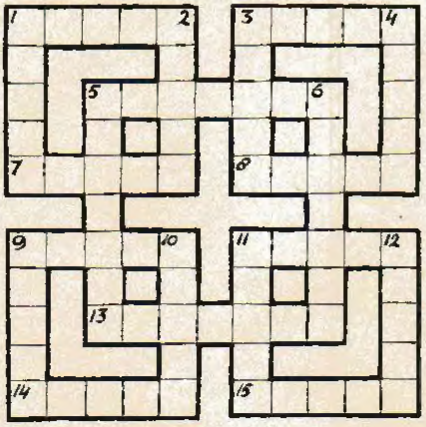

WALT DISNEY

Katrien Duck

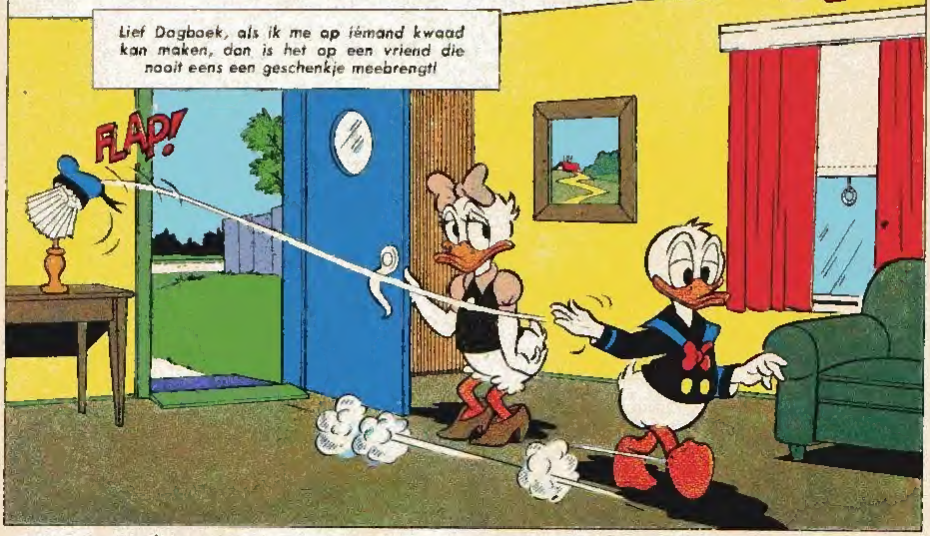

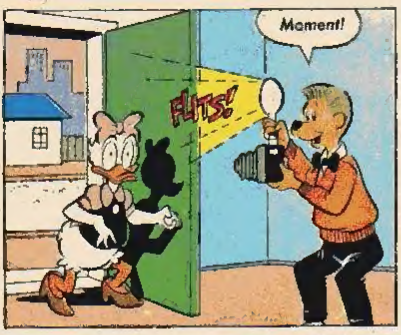
Moment!
FLITS!

Wilt u nu even dit sollicitatie-formulier invullen?
Wacht even! Ik ben niet op een baan uit!

Wilt u dan niet in het ruimteschip met Willie Wartel mee?
Ik wilde Willie alleen maar even SPREKEN!

Hij heeft vandaag alleen maar tijd om VLIEGERS te woord te staan.
O helpie, hij met zijn reglementen! Bah!

Dus vulde ik het formulier in, alleen om voor elkaar te krijgen dat Willie mij zou voorstellen aan je-weet-wel-wie . . .

Maar toen ik eenmaal aan de beurt was, gebeurde alles heel snel achter elkaar . . .
Volgende!

Dit elektronische brein zal uit de sollicitanten de beste piloot kiezen!
Willie! Ik ben het maar . . . KATRIEN!

Oh, ik heb niets tegen een vrouwelijke ruimtevaarder, maar de vraag is: ben je er geschikt voor?
Maar, Willie . . .

A-HOE-A!
Aha, het brein heeft een keuze gemaakt!
Opgelet, nu laat het de uitgekozen sollicitant zien!
Je kunt je voorstellen, Dagboek, hoe verrast ik was toen het elektronische brein MIJ aanwees als de ASTRODUCK von Duckstad!
Ik begrijp niet hoe de keus op JOU gevallen kan zijn, terwijl zoveel bekwame testpiloten werden afgekeurd voor de vlucht!
Ik weet niets of van ruimte en ruimtevoortuigen!
Tut-tut! Het brein kan zich niet vergissen! Jij hebt vast verborgen talenten! Je hoeft niet bang te zijn!
Toen kreeg ik opeens een helder idee, Dagboek ...
Donald zal mij AL ZIJN AANDACHT geven als ik een Astroduck ben geworden!
Goed, Willie, ik doe 't, tenminste, als het veilig is!

Zo veilig als wat! Die oop is al drie keer rand de aarde geweest en kerngezond teruggekeerd!
Maar nu wil ik weten hae een echte Duck zich in de ruimte gedraagt! Je hoeft alleen maar te PRATEN!
O, daar ben ik heel goed in, Willie!
Maai, we beginnen!
'I Spijt me, jangens!
Mij ook!
O helpie, ik heb niet eens wat am aan te trekken in de ruimte!
Tut-tut, daar zorgen WIJ voor!
Nou, Dagboek, ik weet niet wie hun mode-ontwerper is, maar hij kamt in geen geval uit Parijs!
Ik vael me 'n kauwgombal-auto maat!
Dit ruimtepak is eerder praktisch dan modieus, Katrien!
Ik zag er hapelaas uit, moar een beetje vrouwelijkheid kan ik nog aanbrengen!
Deze kant op, Katrien!
Eerst kreeg ik een heleboel vervelende, onbegrijpelijke instrumenten te zien en toen werd ik vastgebanden achter iets dat ik herkende . . .
Een stuur!
Ja, maar je zult het waarschijnlijk niet nadig hebben. Dit ding wordt elektronisch rand de aarde gestuurd!

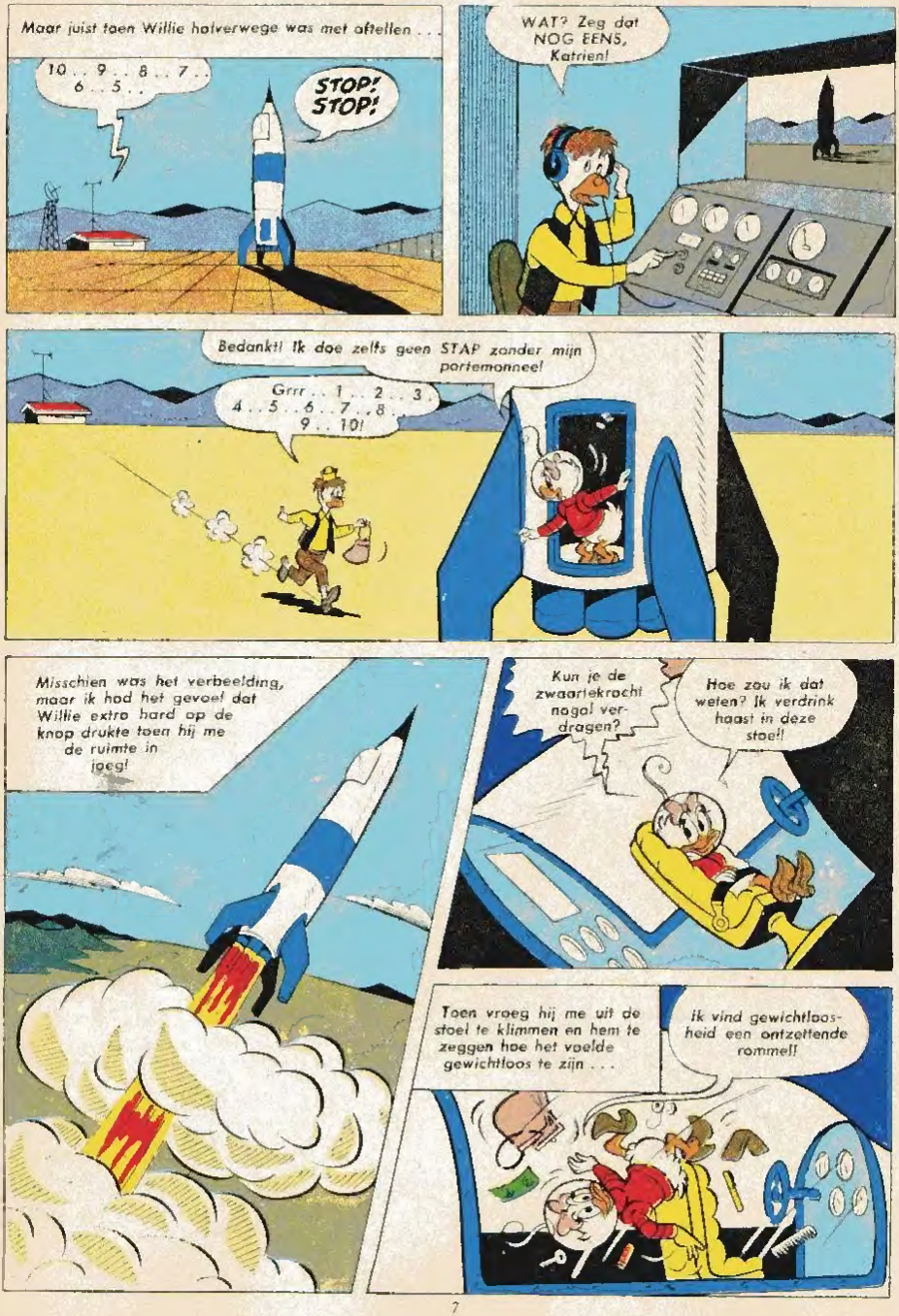
Maar juist toen Willie halverwege was met aftellen . . .
10 . . 9 . . 8 . . 7 . . 6 . . 5 . .
STOP! STOP!
WAT? Zeg dat NOG EENS, Katrien!
Bedankt! Ik doe zelfs geen STAP zonder mijn portemonnee!
Grrr . . 1 . . 2 . . 3 . . 4 . . 5 . . 6 . . 7 . . 8 . . 9 . . 10!
Misschien was het verbeelding, maar ik had het gevoel dat Willie extra hard op de knop drukte toen hij me de ruimte in joeg!
Kun je de zwaartekracht nagal verdragen?
Hoe zou ik dat weten? Ik verdrink haast in deze stoel!
Toen vroeg hij me uit de stoel te klimmen en hem te zeggen hoe het voelde gewichtloos te zijn . . .
Ik vind gewichtloosheid een ontzettende rommel!

Hm . . . klinkt niet erg deskundig, maar tja, Katrien is nu eenmaal erg ONdeskundig!
A-HOE-A-HOE
Oei! Alarm voor UIT DE KOERS!
Katrien, bestuur je het ruimteschip?
Grappenmaker! Ik kan nauwelijks MIJZELF besturen!
De elektronische besturing werkt! Een af andere vreemde kracht trekt haar uit de koers!
Daar wat ik Willie verteide, vermaedde hij dat ik binnen de aantrekkingskracht van een af andere planeet was geraakt!
BOMP!
Maar het bleek een ondermaats planeetje te zijn!
Op bevel van Willie draaide ik het ruimteschip am, maar vóór ik het goede knapje kan vinden . . .

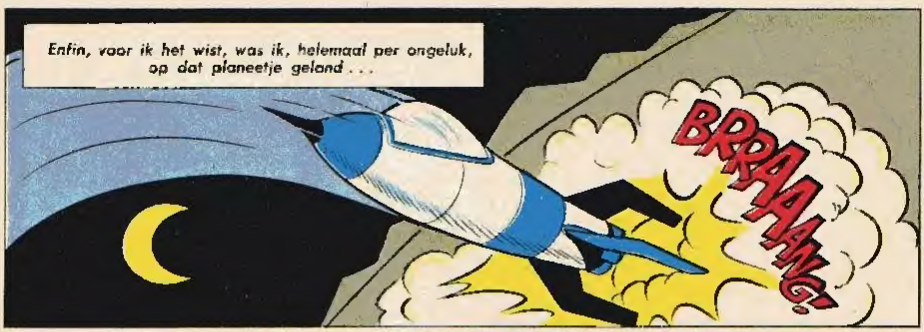
Enfin, voor ik het wist, was ik, helemaal per ongeluk, op dat planeetje geland . . .
BRRAAANG!

Willie was woedend! Dit was zijn bedoeling niet geweest!
Wel, alle gloeilampen!

Ik wou dat hij niet zo in mijn helm had geschreeuwd! Ik maakte van schrik een sprongetje toen ik om de deur naar buiten keek . . .
Help! En geen ladder!

Tot mijn grote verbazing stuiterde ik als een bal vooruit! Willie zei dat dit door een beetje zwaartekracht kwam of zoiets. Precies weet ik het niet meer . . .
Hihihi! Dit is veel leuker dan rock en roll!

KLOMP!
Voetstappen! Daar komt iemand, Willie!
KLOMP!
Kalm blijven! Geen paniek!

Maar ik wil op een wildvreemd persoon een goeie indruk maken!
KLOMP!
Eh?

Ik moet er wel UITZIEN na die reis! Even optuddeken!
Oh . . . NEE!
Es kijken . . . agenschaduw . . . poeder . . .
Ik zag niet dat mijn helm wegrolde . . .
Waar is m'n spiegeltje nu?
KATRIEN!
Katrien, zeg wat tegen me!
NKSRVN!
Kom! Geen angehoorzaamheid!
Eindelijk kan ik me weer een beetje vertonen . . .
Maar bij het zien van dat vreselijke monster bleef ik als aan de grond genageld staan . . .
Joehoe! Katrien!

Plotseling wilde ik DOLgraag terug zijn op aarde, zonder aandacht te krijgen van Donald!

En juist toen kreeg de vreemde atmosfeer me te pakken!

HA-HA-HA-

Nou, Dagboek, die NIESBUI ralde het monster 'n mijl weg!

WAT zeg je, Katrien?

HA-TSJOE!

En de terugslag deed me weer keurig in het ruimteschip belanden!

BONG!

ZOEE!

En geloof me, ik had het gauw geleerd dat ding huiswaarts te sturen!

Aarde, daar kom ik!

Ohoi Aarde, KIJK UIT!

KRAK!

Nou, ik ben nooit een ster in het parkeren geweest, maar Willie was blij me heelhuids terug te zien!
Ik had je nooit moeten laten gaan, Katrien!
WAAROM kaos het brein MIJ dan uit?
Het brein kaos jou niet uit Het raakte van SLAG af toen het die mooie foto zag van jou!
Hee, Katrien, het elektronisch brein heeft een zwak voor je!
Hihi! Zo'n enthousiast bewonderaar heb ik nog nooit gehad!
Zeg, ik krijg opeens een goed idee Kan die fotograaf niet even hier komen om nog een foto van mij te maken?
Natuurlijk, Katrien!
En zo, lief Dagboek, is Donald één en al aandacht, omdat hij weet dat hij mededingers heeft! (Hij weet natuurlijk niet dat de hand die ik op de foto vast heb, afkomstig is uit één van de machines van Willie!)

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

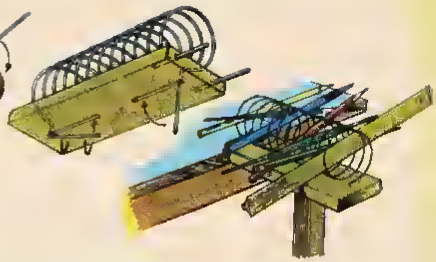

SECONDENTELLERS

HEB ja wel eens geprobeerd nauwkeurig seconden te tellen? Dat dit nog niet meevalt, kun je zien als je een horloge met secondenwijzer neemt en met je ogen dicht zestig seconden telt. Als je dan weer op je horloge kijkt, zul je zien of en hoeveel je je vergist hebt. Want misschien is de minuut nog lang niet verstreken en misschien heb je ook wel twee minuten geteld. Maar oefening baart kunst, en als je het een paar keer geprobeerd hebt, kun je met je vriendjes en vriendinnetjes

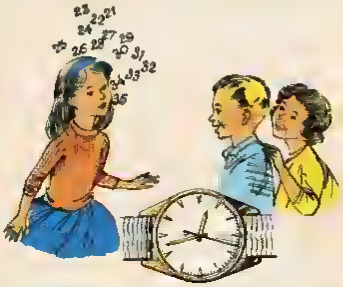

wedstrijden houden in het seconden-tellen! Dit doe je als volgt: vorm twee groepjes van vier kinderen elk. Eén jongen of meisje neemt met een horloge de tijd op. Als deze „tijdrechter" het startsein geeft, begint één lid van iedere groep te tellen: vijftien seconden. Hij doet dit zachtjes, zodat de tellers elkaar niet kunnen horen. Als de eerste vijftien seconden geteld heeft, stoot hij of zij nummer twee aan, die direct ook tot vijftien begint te tellen. En zo verder, tot iedereen vijftien seconden geteld heeft. Als de laatste van een groep klaar is, geeft hij dit aan de tijdrechter te kennen, door zijn hand op te steken. De tijdrechter noteert nu hoe lang het tellen geduurd heeft. Hetzelfde doet hij zodra de andere groep klaar is. Nu vergelijkt hij de twee tijden met elkaar, en de groep die de minuut het dichtst benadert, is winnaar.

Hetzelfde spel kun je ook met groepen van twee kinderen elk spelen. In dit geval ga je tot een halve minuut. Of je telt dan ieder tot dertig, om zo toch een minuut vol te maken. Maar bedenk wel dat het spel dan moeilijker wordt!

VEERTREKKEN:

(Oplossing van vorige week)

Wel, het doet er niet toe of de veer aan een kant vast zit of niet; in beide gevallen is de trekkracht die op de veer wordt geoefend, precies even groot. Het is ook niet van belang of deze kracht verdeeld wordt over beide veereinden, of alleen maar aan één kant trekt. De veer zal beide keren dezelfde uitslag laten zien.

ALLES BIJ DE HAND

ALS je graag tekent en schildert, kun je veel plezier beleven aan deze zelf te maken spiraalhouder! Hierin kun je potloden, pennen en pensalen kwijt, terwijl je tafelblad toch vrij blijft! De spiraal wind je van een stuk waslijn of dik koperdraad. Dit is vrij week en kan zonder te veel moeite gebogen worden. Natuurlijk moet dat buigen regelmatig gebeuren.

Het best kun je een dikke ronde stok of buis als vorm gebruiken. Schroef dit in een bankschroef, of zet het op een andere manier stevig vast. Dan begin je windingen te maken, tegen elkaar aan. Twaalf windingen is wel voldoende. Schuif nu het hele geval van de vorm en trek de spiraal wat uit. Het laatste eind buig je scherp om, evenals het beginstuk. Neem dan een geschikt plankje, boor er twee gaten in en steek de draden erdoor. De eindjes worden met krammetjes of omgebogen spijkers vastgeslagen in twee in elkaars verlengde liggende gleufjes. In een der zijkanten van het plankje boren we gaatjes voor twee lange spijkers, waarvan de koppen zijn afgeslagen. In de zijkant van de tafel of het tekenbord komen twee dezelfde gaten.

Nu kun je de houder aan de tafel bevestigen en er makkelijk weer afhalen! Je zult zien dat je er een reuze gemak van zult hebben!

MIK OP DE FLES

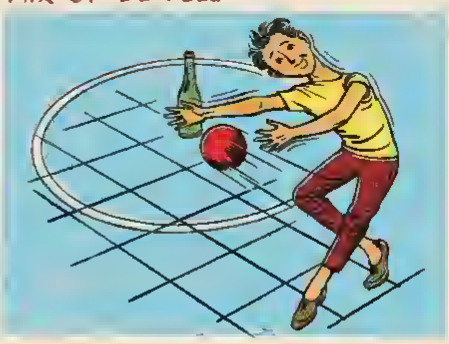

MAAK een niet te kleine cirkel in het gras, op de stoep of in het zand. Zet daar middenin een grote fles.

Eén van de spelers wordt aangewezen als eerste doelverdediger. De anderen spelen elkaar de bal toe, maar mogen niet met de bal in de band lopen.

De verdediger loopt buiten om het doelgebied heen. Noch hij, noch de andere spelers mogen in de cirkel komen. De spelers proberen de fles om te gooien, de verdediger moet dit voorkomen. Wie erin slaagt de fles om te gooien, wordt de volgende doelverdediger. Stuit de bal op de grond voordat de fles geraakt wordt, dan geldt dat niet als doelpunt. Het spreekt vanzelf dat de doelverdediger vlug moet reageren, het doel is aan alle kanten open, en de spelers werpen elkaar de bal ook over het doel toe!

Hiawatha
WALT DISNEY
Oef, een wild zwijn met biggetjes! Kijk ze eens rennen
Ach, dat arme biggetje kunnen niet hard lopen met zijn zere pootje
Rustig maar, jij krijgen een verband met Indiaanse wonderzalf om je pootje
Knor knor
STAP! STAP!
Mij horen voetstappen van vader. Hij willen geen dieren in wigwam
Vlug hier onder!
Knor

Hiawatha, horen jij ook die rare geluiden?
N-nee eh... ja vader...
KNOR!
KNOR!
Dat bevervel maken geluiden Maar deze bever zijn allang dood... en... eh... bevers zeggen niet knor knor
KNOR! KNOR!
Oef... oef! Knorrende bevervel springen door wigwam!
Help, een boze geest! Dit zijn werk voor medicijnman
Mij moeten andere schuilplaats voor jou zoeken. Wacht onder die mand!
Waarom halen u me uit mijn slaap met kletspraat over boze geest?
Hij zitten hier in bevervel Het zijn echt waar!
Kletspraat! Mij zien niets bijzonders, mij ruiken niets, mij horen...
KNOR! KNOR!
Oef oefoef oef
Boze geest zitten nu onder mand

Wij moeten halen ratels, fluit en slangevellen om boze geest te verjagen.
Wij weten nu een plaats waar niemand jou vinden .
als jij maar geen geluid maken
Oef! Brutale boze geest zitten nu in totempaal
Foei, nu worden het moeilijk om hem te verdrijven
KNOR!
Opperhoofd, dit zijn zeer ernstig gevol U moeten vanavond hele stam bijeenroepen
Rode broeders, om boze geest te verjagen moeten jullie morgen allemaal .
Wij moeten weer ondere plaats voor biggetje zoeken
De volgende dag . . .
Wat gaan er gebeuren?
Stam gaan Boemboem-dans dansen
Boemboem-dans verjagen alle boze geesten.

Allemaal klaar voor Boemboem dans? Opgelet, nu beginnen
BOEM! BOEM!
KNOR! BOEM!
Boze geest doen zelf Boemboem dans en verjagen ONS!
BOEM!
BOEM!
Hier nu! Jij brengen hele dorp in rep en roer
En WIE heeft dat verstopt in trom in totempaal in mond?
Hiawatha, kom jij eens hier
Dat zijn geen boze geest, maar biggetjel
Voor mij zien het er niet zo best uit Maar pootje von biggetje zijn in ieder geval genezen
KNOR!

Wie blijft dromen zal niet ver komen

door NES BRON

HET was nachtdonker in het houten schuurtje, al jaren lang. Voor de ramen zat dik karton gespijkerd en de deur ging nooit open, want in het herenhuis woonden alleen twee oude mensen, die liever binnen bleven zitten, om naar elkaar te kijken, of om de dikste letters uit de krant te lezen; of ze dronken samen een kopje thee, met kleine slokjes, haast zonder te morsen. Af en toe zei de oude man: Jaja, het is me wat."

En dan knikte de oude vrouw heel ernstig: „Zo is het." En daarmee hadden ze voor een hele dag meer dan genoeg gezegd.

In het schuurtje kwamen ze nooit, want daar hadden ze niets te zoeken. Wie weet, misschien wisten ze niet eens meer dat er een houten schuurtje bestond, daar helemaal achter in de grote tuin, waar nu volop onkruid groeide, omdat er niemand was om te zaaien en te wieden, te harken en te gieten... Misschien, wie zal het zeggen? In ieder geval gingen ze altijd vroeg naar bed, ze sliepen lekker lang uit en 's middags deden ze een middagdutje. — „Luilak!"

Dat zei de hark in het schuurtje. Hij stond stijf rechtop in een hoekje bij de deur. Terwijl hij voortdurend probeerde om tussen een hele dunne kier door naar buiten te gluren, mopperde hij ieder half uur: „luilak" tegen de schop, die al jaren lang op de grond lag te luieren. Een heel enkele keer giechelde de hark in het donker: „grrr grrr grrr." Dat had hij nog onthouden van vroeger — ook al lang geleden — toen hij heerlijk door het gras harkte.

De schop gaf nooit antwoord, maar de roestige fiets wel. Die hing schuin tegen de achterwand en kraakte altijd. „Gelukkig krak, alweer een krak half uurtje krak voorbij krak krrr."

Daarna was het even stil, en dan hoorde je ineens: „Borrelborrel blob . . blob." Dat was de tuingieter. Die zat lui op de grond te gapen. Met zijn grote mond precies onder een gaatje in het golfdak, waar de regen doorheen druppelde: -pets-pets- in de gieter.

Voor de rest was het schuurtje helemaal leeg en er gebeurde helemaal niets. Een saaie boel, zeg je misschien. En daar heb je dan gelijk in. De schop lag wat te liggen, de hark stond wat te staan, de fiets hing wat te hangen en de gieter zat wat te zitten. Dat was alles.

Ze waren alle vier zó lui geworden, dat ze nergens zin meer in hadden. Het enige wat ze deden was dromen over vroeger, toen ze buiten druk bezig waren in de tuin en niet opgesloten zaten in een akelig donkere schuur, zoals nu.

„Wat ben ik toch een stijve hark geworden," dacht de hark dan. „Ik wil weer aan de rol," dacht de fiets. — „Kon ik maar bloemen nat hullen," zuchtte de gieter bij zich zelf.

En de schop droomde van lekker wroeten in de aarde.

Maar omdat ze al jaren lang alleen maar dróómden over werken en zo, en intussen maar lui niks deden an zich nauwelijks verroerden, daarom gebeurde er natuurlijk nooit iets... tot op een dag kabouter Slipsluip ineens in zijn handen klapte en riep:

„Hoor, luilakken, hoor:
wie blijft dromen
zal niet ver komen;
ga er toch vandoor!"

Hé! zeggen jullie natuurlijk, waar komt die kabouter Slipsluip ineens vandaan? Nou . eh.. dat weet ik ook niet. Maar hij was er in ieder geval. Want iedereen kon hem horen. Hij grinnikte. „Hehèhè."

Maar zo gauw de hark een beetje minder verbaasd was, riep hij boos. „Wat een kletsmeier. Hoe kunnen wij er nou vandoor gaan als de deur dicht is!"

„Hèhèhè," lachte kabouter Slipsluip: „Gewoon, mijn brave: een gangetje graven!" — „Waarmee moeten wij graven?" vroeg de hark.

„Hèhèhè: stomkop, stomkop,
gewoon met een schop!"

„Allemaal onzin," riep de luie schop en hij schrok van zijn eigen stem. „Ik ben niks te lui, maar de grond is veel te hard."

„Hèhèhè: lui varken, lui varken, gewoon de grond los harken!"

„Met een hark, dat is slim!" riep de tuingieter. — „Niks hoor," gromde de luie hark, „de grond is veel te droog en te stoffig. Als ik ga harken, dan komen er een hoop stofwolken en daar stikken we allemaal in."

„Hèhèhè: slaapoog, slaapoog,
is de grond te droog?
Hèhèhè, weet je wat . .
maak hem dan nat!"

„Met het water van de gieter," lachte de fiets.

De luie gieter keek woedend naar de fiets, dacht even na en zei toen: „Och, het heeft eigenlijk helemaal geen zin om een gang te graven, want de schop kan wel schoppen, en de hark harken en ik kan gieten, maar we kunnen geen van allen lopen, en dus kunnen we er ook niet vandoor gaan."

Kabouter Slipsluip krabde even in zijn baard en grinnikte.

„Hèhèhè, ik weet al weer iets: Kruip met zijn allen op de fiets! Dié kan jullie naar buiten dragen.
Heeft er nou nog iemand iets te vragen?"

„Ja, ik!" krak," riep de fiets, „Ik ben niks te lui, maar ik ben veel te groot: hoe kan ik nou door zo'n nauwe gang! Dat lukt nooit!"

„Hèhèhè, dat dacht je maar,
ik ben een echte tovenaar:
als jullie niet meer lui zijn
en de gang is helemaal klaar,
dan maak ik jullie heel klein."

Bah, dacht de fiets, maar hij zei: „Tja, als jij ons werkelijk klein maakt, dan zal ik de anderen naar buiten dragen."

„Bah, dacht de gieter, maar hij zei: „Tja, als de fiets werkelijk fietst, dan zal ik de grond nat maken." En hij begon zuchtend -sput-sputter sput- water op de grond te sproeien.

Bah, dacht de hark, maar hij zei: „Tja, als de gieter werkelijk giet, dan moet ik de grond wel

los harken." En hij begon -grr-grr- in de grond te krabben
Bah, dacht de schop, maar hij zei: „Tja, als de hark werkelijk harkt, dan moet ik wel die gang graven." En ook hij begon hard te werken
En kijk, na een tijdje kregen ze er zo'n plezier in, dat ze door bleven werken tot de hele gang af was En toen het zo ver was, keek kabouter Slipslurp omhoog en, terwijl hij drie keer in zijn handen klapte en twee keer onder zijn voeten kriebelde, prevelde hij:
„Klap klap, klap, kriebel kriebel klein,
het einddoel zal kriebel klein
een kriebelklein bloementuintje zijn.
NU WORDEN JULLIE KLEIN"
Nauwelijks had hij dat gezegd, of... weg was hij
Verbaasd keken de gieter en de schop en de hark en de fiets naar elkaar: ze waren zo klein geworden, dat het schuurtje wel een enorm pakhuis leek!
Na een hele poos kraakte de fiets eindelijk „Zullen we nou maar gaan?" En daar gingen ze Eerst door het schuurtje en toen door de pas gegraven gang heen naar buiten, waar het zomer zonnetje lachend opstond En toen— Toen reden ze regelrecht over het tumpad naar het grote herenhuis. En door de openstaande deur naar binnen, en nog verder tot helemaal bij de vensterbank in de voorkamer
En weet je wat daar stond?.. Een bakje met treurige, slecht verzorgde bloemen, die al bijna dood waren. „Hier is het," zeiden ze alle vier tegelijk En meteen begonnen ze, vol plezier, te werken, te werken— En zo kwam het, dat er na een paar dagen 'n prachtige bloemenbak pronkte voor het raam van het grote herenhuis, waarin twee oude mensen woonden, die hun ogen niet konden geloven en die iedere dag vroeger en vrolijker opstonden.

Illustratie:
TON BEEK

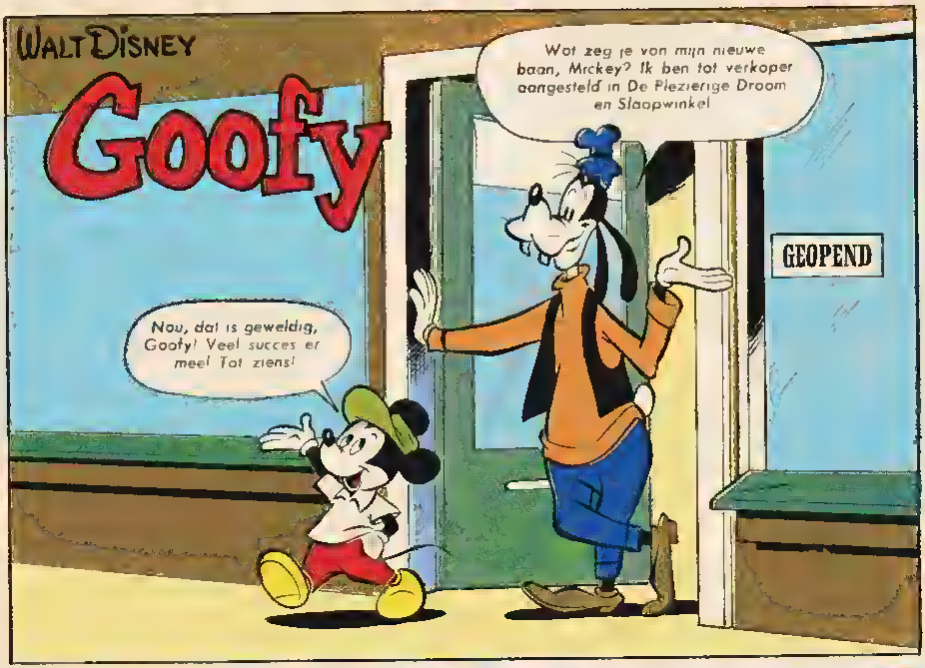
WALT DISNEY
Goofy
Wat zeg je von mijn nieuwe baan, Mickey? Ik ben tot verkoper aangesteld in De Plezierige Droom en Slaapwinkel
GEOPEND
Nou, dat is geweldig, Goofy! Veel succes er mee! Tot ziens!

Zo, en nu binnen maar eens rustig afwachten of er kopers willen komen!

Waarom zou ik het mij niet gemakkelijk maken?
UIT-VERKOOP

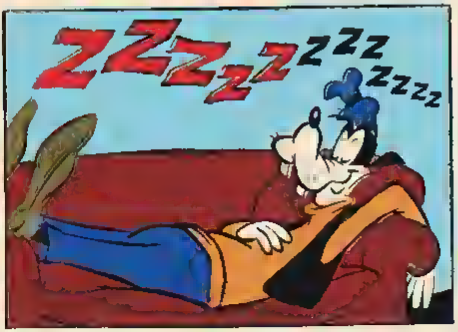
ZZZZZZZZZZZZ

Word wakker Goofy! Ik heb je pas aange nomen en nu lig je je tijd ol te versuffen!
Tjo eh maar het is don ook een slaapwinkel, hè? Hihihi!

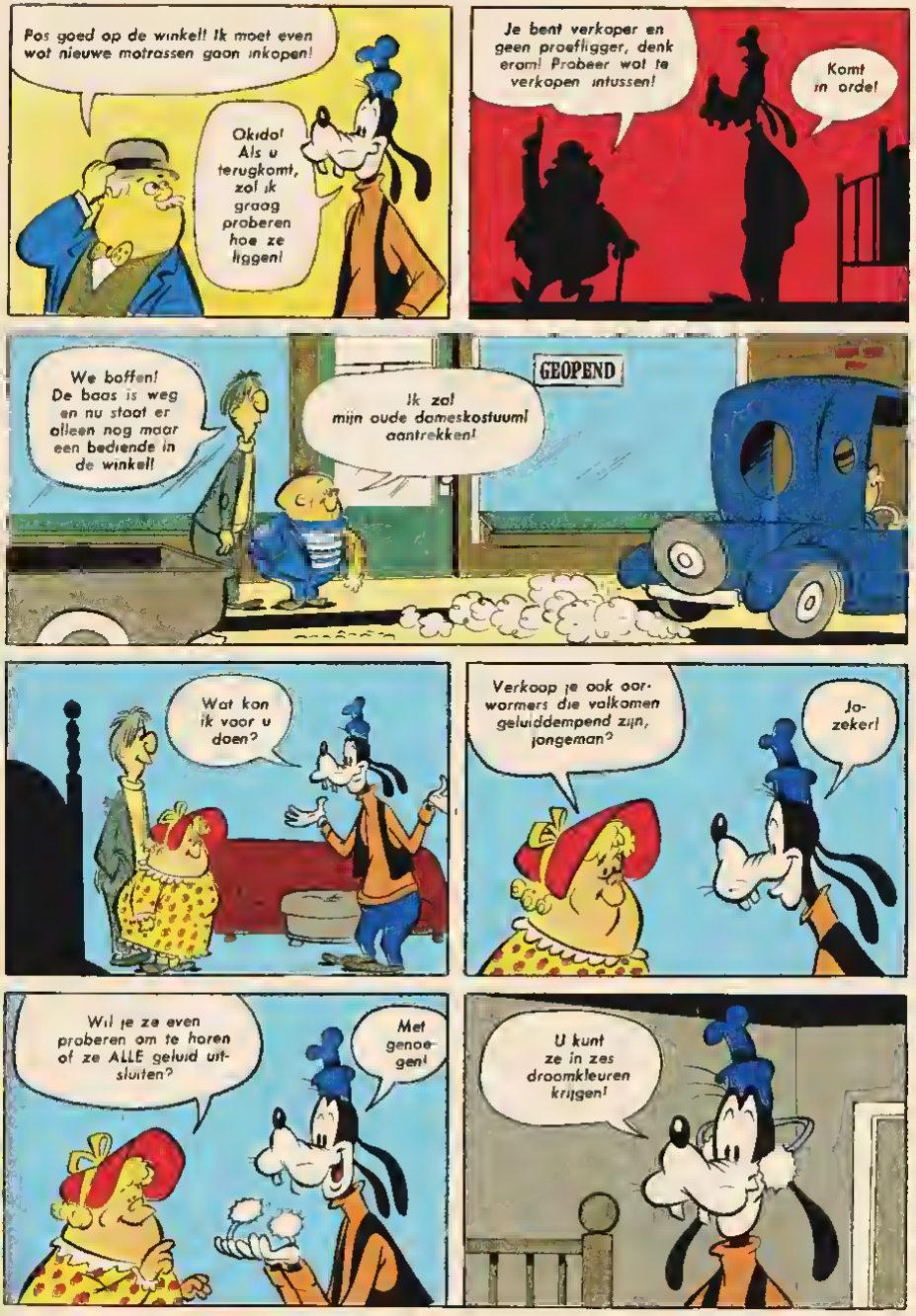
Pas goed op de winkel! Ik moet even wat nieuwe matrassen gaan inkopen!
Okido! Als u terugkomt, zal ik graag proberen hoe ze liggen!
Je bent verkoper en geen proefligger, denk erom! Probeer wat te verkopen intussen!
Komt in orde!
We boffen! De baas is weg en nu staat er alleen nog maar een bediende in de winkel!
Ik zal mijn oude dameskostuum! aantrekken!
GEOPEND
Wat kan ik voor u doen?
Verkoop je ook oorwarmers die volkomen geluiddempend zijn, jongeman?
Jazeker!
Wil je ze even proberen om te horen of ze ALLE geluid uitsluiten?
Met genoegen!
U kunt ze in zes droomkleuren krijgen!

Deze dankere bril kan ik u ook aanbevelen! Als u ze op hebt, is het stikkedonker en dan slaapt u beter!

Maar zo! Hij kan ons niet horen en niet zien! Nu moeten we vlug alle spullen de winkel uit slepen!

We zullen alles naar het oude pakhuis brengen in de Olmenstraat, daar staat 't goed!
UIT-VERKOOP

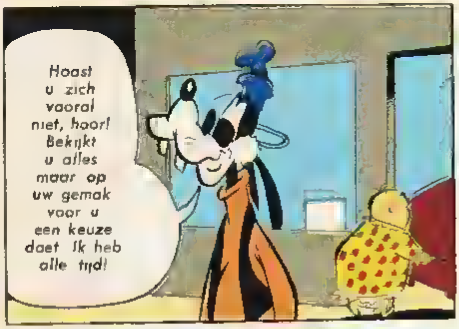
Haast u zich vooral niet, hoor! Bekijkt u alles maar op uw gemak voor u een keuze doet. Ik heb alle tijd!

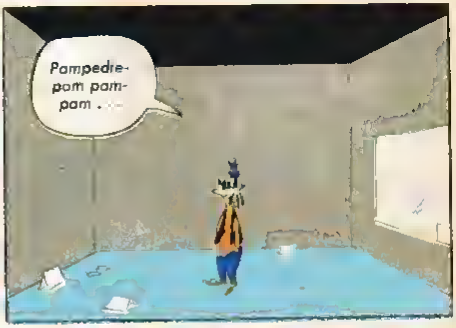
Pampedie-pom pam-pam . . .

Het enige wat we niet hebben, zijn die bril en die oor warmers!
Hahaha!

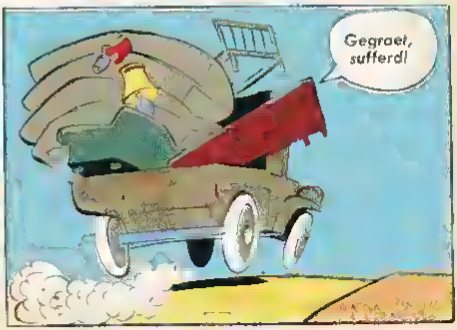
Gegraet, sufferd!

Hm, de hele winkel is leeggekocht! Ongelooflijk! Ik had nooit gedacht dat Goofy zo n goede ver koper zou zijn!
GEOPEND
Je hoeft die dingen niet langer te demon streren, Goofy De klanten zijn al vertrokken!
Het waren geen klanten, baas Het was een stel dieven!
DIEVEN ?!?!
Schrik maar niet, hoor! Ik zal de politie bellen en zeggen waar de dieven en de buit te vinden zijn!
Hoe weet je dan waar die zijn!
Omdat ik tijdens de diefstal alles heb gehoord en gezien!
Als je alles hebt gehoord en gezien, waarom heb je die boeven dan niet tegengehouden?!?!
Ik wilde niet dat ze erachter kwamen dat wij spullen verkopen die niet deugen!

Avontuur in Frankrijk

door ROBERT BATEMAN

illustratie: TED MATHIJSEN

Eddie Deulack, met een gezelschap jongens op weg naar Spanje, zoekt aan de hand van een tekening naar een oud familiebezit in Frankrijk. Rudolf, de Duitse reisleider, houdt hem steeds in het oog. Archie en Harry, zijn vrienden, maken zich zorg over zijn vreemde gedragingen en zien hem, even voor zij Spanje binnenrijden, tussen twee bouwvallige huizen verdwijnen. Tijdens een zwempartij aan 't Spaanse strand vinden Archie en Harry Eddie op een rotsblok in zee. Eddie is ernstig gewond. Harry zwemt met Eddie naar 't strand en Archie gaat vooruit om hulp te halen.

AAN de rand van het water hief een man zijn hoofd op, kwam overeind en keek naar hem.

„Help!" riep Archie weer en wees achter zich naar de zee. De volgende vijf minuten deden hem verhaasd staan. Hij had zo vaak gehoord dat de Spanjaarden in het dagelijkse leven traag en lui waren en dat ze graag tot manana (morgen) uitstelden. Maar nauwelijks had de man op het strand van de schorre en hijgende Archie gehoord, wat er was gebeurd, of hij rende naar de rij vissersboten die vlak bij de waterkering op het strand lagen. Hij zwaaide met zijn armen en gaf met rappe tong te verstaan dat hij het had begrepen. Toen Archie, dood- en doodop, het strand opwankelde, was er al hulp onderweg. Een kleine motorboot werd door een zestal mannen in z'n geheel het water ingedragen, een ander kwam een loods uithalen met een blik benzine. Een schipper wenkte Archie opgewonden naderbij. „Vlug, senor! Zonder u kunnen wij niet vertrekken! Wij weten niet waar wij moeten zoeken."

Een andere schipper rende de starter aan en terwijl de motor begon te ronken, sprong Archie aan boord. Even later schoot hij zich vastklemmend aan de smalle doft, over het water dat nog maar een paar minuten geleden bijna een einde had gemaakt aan zijn leven. Van de boot af gezien leek het zeer rustig, maar hij wist hoe bedrieglijk die rust kon zijn.

De zon had het zoute water op zijn brilleglazen gedroogd en met een oude lap veegde hij ze schoon. Toen staarde hij uit over het water naar de kleine kaap waar ze omheen hadden gezwommen. Lange tijd zag hij niets anders dan water. Hij wees vaag in de, volgens hem, juiste richting. De roerganger zwenkte de roerpen een paar graden om en bracht de neus van de boot op één lijn met de kaap.

„Hoeveel zwammers?" schreeuwde een stem vlak bij Archies oor.

Archie stak twee vingers op. „Een van de twee is gewond!" schreeuwde hij, maar het geronk van de motor overstemde hem. Op hetzelfde moment kreeg hij Eddie en Harry in 't oog. Harry's hoofd danste in het water als de dobber van een visser en dat van Eddie was er vlak naast. Archie wees weer en het geronk van de motor ging over in een zacht geputf, terwijl de roerganger de boot voorzichtig naar de aangewezen plek stuurde. Harry keek op, glimlachte zowaar en wuifde met zijn hand.

Sterke handen grepen hem bij zijn schouders. Hij trok Eddie naar zich toe, langszij de boot, en ondersteunde het slappe lichaam, terwijl de vissers hun greep van hem naar Eddie verplaatsten. Hij hing tegen het dolboord, klaar om Eddie op te vangen voor 't geval deze weer uit hun handen mocht glippen. Dan was ook hij aan boord. Tegen zijn wil in werd hij gedwongen op de bodem van de boot naast Eddie te gaan liggen. De redders knielden zwaar op hen neer om het water uit hun longen en maag te persen. De oude lap waarmee Archie zijn hril had schoongepoetst, werd een voorlopig verband om de wonde aan Eddies hoofd. Pas toen Harry weer rechtop zat, hijgend en hijberend, koerste de boot terug naar de kust. Archie zat ongemakkelijk op zijn hurken, met zijn

enkels in het olie-achtige water, en het Eddies hoofd op zijn schoot rusten.

Eddie had zijn ogen nog steeds gesloten, maar hij leefde. Zijn borst ging zwaar op en neer en af en toe mompelde hij iets onverstaanbaars. De boeg van de boot schraapte zacht over het zand. Er stond een hele menigte te wachten, maar de mannen van de boot schonken daar geen aandacht aan. Van hand tot hand tilden zij Eddie uit de boot en legden hem op het zand, dan hepen zij terug en keken veelbetekenend naar Harry, die moeizaam, maar glimlachend, zonder hulp het strand op stapte. Archie volgde hem. Toen hij bij Eddie kwam, zat deze rechtop en hij keek verdwaasd om zich heen.

De vissers stonden dicht om hem heen en wilden van dankbetuigingen niets horen.

„Jij moet gaan slapen tot zonsondergang," zeiden ze. „Als je dan opstaat, zul je je beter voelen."

Eddie aan beide zijden ondersteunend strompelden zij het strand op, naar de boulevard, waar ze werden nagestaard door vakantiegangers van allerlei nationaliteiten. Er was spoedig een dokter gevonden die Eddies hoofd onderzocht, er een deugdelijk verband om legde en hem beval direct naar bed te gaan.

„Moet dacht echt?" Eddie was nu weer helemaal bij bewustzijn en dit protest was voor Archie een bewijs dat hij zich al een stuk beter voelde.

De dokter, een jonge bruinverbrande man, met shorts aan en een fel gekleurd hemd, bekeek hem van onderen tot boven en lachte. „Ik ben Deen. Mijn Engels is niet zo hoe zal ik het zeggen niet zo geweldig. Luister goed. Je bent een sterke, gezonde jongen. Maar het geeft niet hoe sterk je bent als je niet verstandig doet. Morgen kun je weer plezier hebben hier aan 't strand, maar alleen als je voor de rest van de dag goed gaat slapen."

„Wij zullen er wel voor zorgen dat hij dat doet, dokter," zei Harry flink. „Hartelijk bedankt. Kom mee, Eddie. Denk je dat je naar het hotel kunt lopen?"

Eddie knikte. Ze gingen op weg en vermeden zoveel mogelijk de nieuwsgierige voorbijgangers. In de hete zon waren ze al bijna helemaal droog.

„En nu gaan slapen," beval Archie, nadat hij en Harry Eddie in bed hadden gestopt.

„Maar ..." begon Eddie.

„Mond houden en gaan slapen. Je hebt toch gehoord wat de dokter zei? We komen vanavond terug en als je wakker bent, zullen we je wat eten laten brengen."

Toen ze even later de portico van het hotel uitstapten, de zon in, wankelde Harry tegen de muur. Hij herstelde zich snel, maar het bleek nu toch wel dudelijk hoeveel inspanning het hem had gekost zichzelf en Eddie drijvende te houden.

Archie greep hem bij z'n arm. „Een paar uur slaap zou jou ook geen kwaad doen."

„Kom nou! Ik heb geen slaap nodig."

Archie deed of hij dit niet hoorde. „We zijn wel te laat voor de lunch, maar ik zal toch zien dat ze ons nog wat te eten geven. Dan zullen we ons opfrissen en dan gaan we fijn een uur of vier lekker maffen op het strand in de schaduw."

„In de zon, zal je bedoelen," gromde Harry. „Ik heb niet die hele reis gemaakt om in de schaduw te gaan slapen."

Niet vier, maar vijf uur waren er verstreken toen ze wakker werden. Archie opende zijn ogen, gaapte, en verschoof de breedgerande zonnehoed die zijn hoofd had beschermd. De meeste badgasten hadden het strand verlaten en in de verte vertrokken de vissersboten voor de nachtelijke vangst. Archie gaapte nog eens. Naast hem, met een handdoek als een tulband om zijn hoofd gewikkeld, lag Harry zwaar te snurken. Zijn schouders waren roodverbrand alsof hij zich met schuurpapier of met te weinig zonnebrandolie had bewerkt.

Archie klauterde naar boven, naar een van de strandtenten, en kocht twee flesjes ijskoude sinaasappelsap, de echte, zo uit de vruchten, die een paar kilometer van hen vandaan volop groeiden. Hij schudde Harry aan zijn schouder.

„Wakker worden."

Harry schoot overeind, tastte wild in het rond en greep Archie bij zijn pols. „Tisser? Tisser?" brabbelde hij.

„Hé, kijk uit, je gooit die sinaasappelsap eruit! Die fles is open!"

„Pfoei!" Harry kwam bij. „Kerel, wat liet je me schrikken. Hoe laat is 't?"

„Bijna zeven uur. Drink gauw dat flesje leeg, dan gaan we terug naar het hotel. Ik zou graag Eddie nog even spreken voor het eten."

„Ach, jij met je Eddie!" grauwde Harry en liet zich weer plat op zijn rug vallen.

Archie keek een ogenblik zwijgend op hem neer. „Goed, ik ga wel alleen. Jij hebt je vanmorgen al meer dan genoeg met Eddie beziggehouden."

Maar hij had nauwelijks honderd meter gelopen toen Harry hem inhaalde.

Hij schudde zijn hoofd en glimlachte treurig.

„Prettig vind ik het niet, Archie, maar ik ben met m'n belangstelling voor dat brokkie ongeluk al te ver heen."

Toen ze terug waren in het hotel, namen ze een douche en trokken andere kleren aan. Toen staken ze de gang over, naar Eddies kamer. Hij was wakker. Hij zat rechtop in bed en voor hem op bed had hij zijn kaart van Frankrijk uitgevouwen — ook zagen ze de kopie die Archie van de tekening had gemaakt. Tot Archies verrassing deed hij geen poging de papieren weg te leggen. Archie keek Harry aan en toen weer naar de jongen in het bed.

„Hallo, Eddie, hoe voel je je?"

Eddie lachte zwakjes.

„Niet zo geweldig. Ik heb wel zin om wat te eten, maar een partijtje voetbal of de twist speel ik niet klaar."

„We zullen wel even wat voor je halen."

Archie ging naar de deur.

„Nee, ga nog niet. Ga even zitten, alsjeblieft. Ik heb jullie nog wat te zeggen."

Het lijkt erop dat Eddie nu eindelijk het geheim zal ontsluieren dat achter zijn vreemde speurtocht steekt. Wat dat geheim is? Nog even geduld!

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Je hebt natuurlijk in de afgelopen zomer wel gehoord of gelezen over de grote overstromingen die de rivier de Donau in Oostenrijk heeft veroorzaakt.
Maar dan moeten we daarbij toch wel opmerken dat naast deze narigheid de Donau ook voor de welvaart van Oostenrijk zorgt.
Men gebruikt het water van deze snelstromende rivier namelijk voor het opwekken van grote hoeveelheden elektrische energie (witte steenkool). In totaal heeft men in Oostenrijk in de Donau vijftien krachtcentrales gebouwd. Een van de grootste, die bij Ybbs-Persenbeug, staat op de postzegel afgebeeld.
Op de voorgrond zie je de sluizen waardoor de schepen kunnen passeren. Op de achtergrond de grote stuwdam met in het midden het snelstromende water, dat bruisend en kolkend passeert, terwijl aan de kanten de elektrische centrale is gebouwd.
Deze postzegel komt uit een serie van zes stuks, uitgegeven in Oostenrijk in maart 1962.

KATRIENTJE

Katrientje had de vloer gedaan
Met water en een dweiltje
Dat vrolijk dobberde en zwom
In 't vuurrood plastic teiltje
Katrientje zong op hoge toon
„Mijn Nederland wat ben je schoon!
Mijn heerlijk kikkerlandje
Zo zoet als een fondantje
Lang leve de boerinnetjes
Met dikke onderkinnetjes
De koetjes geven vette melk,
Een beker melk is goed voor elk!
Op paardjes kun je rijden . . .“
Toen ging Katrien aan 't glijden
Het water spatte uit de teil
En ook de o zo natte dweil
Katrien die eerst zo vrolijk was,
Zat midden in een waterplas
Met natte schort en rokjes

En met doorweekte sokjes
„O, foei, wat is dat water nat!“
Riep Trientje boos naar binnen,
„Ik heb de grond voor niets gedweild,
Nu kan 'k opnieuw beginnen!“

Laatst op 'n mooie zomeravond werd in Abcoude, precies om half elf, een piepklein ponypaardje geboren. Het was vijfendertig centimeter hoog (meet het maar eens na!) en het woog slechts... 13 pond. Mevrouw Heerooms, de eigenaresse van het lilliputterponypaardje, was dolblij met de baby, ze noemde hem „Paulineke“ en gaf hem nog wel twintig lieve troeteinaampjes waar het kleintje graag naar schijnt te luisteren.

TENNISBALLEN VERZAMELEN

Een tennisclub in Nederland beklaagde zich bij de politie dat ze nooit de ballen terugkreeg die in een tuin naast de banen terecht kwamen.
De eigenaresse van de tuin, een anders héél aardige mevrouw, was boos op de tennisclub, omdat de ballen haar prachtige bloemen beschadigden. Alle tennisballen die in de tuin terechtkwamen, verzamelde ze, om ze daarna in een hoek van de schuur te gooien. Toen een politieagent kwam kijken, vond hij 230 ballen. Nadat de tennisclub beloofd had voortaan voorzichtiger te zijn, kregen ze alle tweehonderd dertig ballen terug.

✳ ECHT ORANJE ✳

Veel moeders mopperden al een hele tijd dat ze nergens aan konden zien of de mooie oranje kleur van de sinaasappels wel echt en geen kleurstof was zoals weleens beweerd werd.
„We willen onze kinderen graag van die lekkere en vitaminenrijke sinaasappels geven, maar geen kleurstof waar ze misschien ziek van worden!“ was er in veel boze brieven te lezen.
„Wel hebben we ooit!“ zeiden de fruitimporteurs, „beste moeders, het oranje op onze sinaasappels is écht, er komt bij ons geen kleurstof aan te pas, anders zouden we er heus wel een stempel op zetten waarop te lezen stond dat de vruchten kunstmatig gekleurd waren!“

Tom Poes en de WISPEN

GRRR! NOU IS HET UIT!
IK ZÀL 'M HEBBEN!
OEAAAAAA
IK ZAL JOU HEBBEN!!
DAAR!
OEMPS!
HO!
IK ZAL JE
HELP!
WEG JIJ!
JE LUCHTJE BEVIEL ME AL DADELIJK NIET!
ACH ACH, DIT WORDT EEN LIJDENSWEG!

ENKELE UREN LATER...
WE HALEN DE ZWERM IN. ALS HET KLEEDJE NU MAAR EEN FIJDJE DOORVLIEGT ZONDER TE
VALLEN
BAH! SNERTKLEED!
WAT WIL JE! KLEEDJE OUD. VLIEGDRADEN VERSLETEN.
KIJK! DAAR STAAT DE AUTO VAN HEER OLLIE.
EN DAAR HERBERG DE EVER... WAARD VAN VORIGE HERBERG VOORSPELDE DAT HEER DAAR ZOU KOMEN...

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 487. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

Advertentie

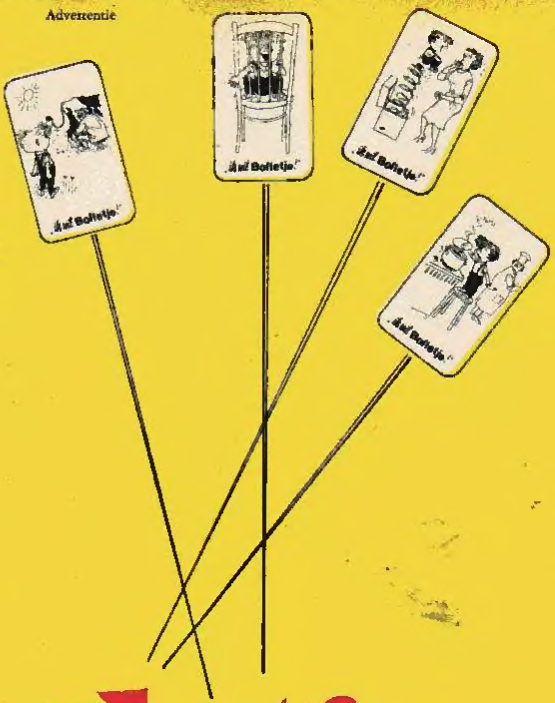

Ha, Bolletje Speldjes!

Heeft je moeder al zo'n speldje met dat grappige Bolletje jochie voor jou gevraagd ? Bij 2 van die lekkere (mmm, op de boterham), goudbruine Bolletje Goudkoeken krijg je een speldje gratis.

Bolletje
goudkoek

De lekkere plak uit het gouden pak !